

GEESTIGE BIJSTAND

Angie Fox

Geestige bijstand

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Angie Fox

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Vera van de Ven

Redactie: Berry Minkman & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave september 2024

NUR 340 / 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ik deed mijn ogen dicht en ademde de frisse herfstlucht in, waarin je nog steeds de warmte van de late zomer kon voelen. En toen liep ik bijna met mijn smoel tegen het grote nagemaakte kanon uit de Amerikaanse Burgeroorlog aan dat gesubsidieerd is door de Sugarland Erfgoedvereniging. Ter verdediging, het stond er gisteren nog niet.

Het grasveld buiten de bibliotheek, of eigenlijk het hele stadsplein, was omgetoverd.

Met een goede reden.

Vandaag was de eerste dag van het jaarlijkse Kanonskogelfeest.

Als het op feestdagen aankwam, stond het Kanonskogelfeest bovenaan de lijst samen met Kerstmis, Pasen en het eten van ragoutbroodjes bij Lulabelle Mason thuis.

Dit jaar zou nog beter worden. Een documentaireploeg van The History Channel was in de stad om het feest vast te leggen en het leek erop dat alle mannen, vrouwen en kinderen van vier county's op ons af waren gekomen als bijen op honing.

'Melody?' riep ik toen ik een blondine met een paardenstaart in de menigte spotte. Ik kneep mijn ogen samen. 'Melody!' Ik zwaaide.

De vrouw draaide zich om en ik realiseerde me dat het niet mijn zus was. Deze parmantige blondine was een actrice die ik op televisie had gezien. Ik wist niet of ik me onder de indruk of gefrustreerd moest voelen.

Ik had Melody gezegd dat ik haar bij de bibliotheek zou ontmoeten, maar dat was voordat ik me realiseerde wat voor een spektakel het feest dit jaar zou zijn. Het zou wat meer moeite kosten om haar in de grote menigte te vinden.

Ik ging met mijn hand langs de loop van het oude kanon, over de lagen aangekoekte verf, warm van de zon. Tijdens de oorlog was Tennessee een van de meest verdeelde staten in de VS en onze mannen hadden aan beide kanten gevochten. Ons stadje was kwetsbaar toen in 1863 het leger van de Noordelijke Staten aanviel. De lokale militia had gevochten om iedereen te beschermen, maar onze huizen en bedrijven stonden om hen heen in brand. We dachten dat het voorbij was toen de Noorderlingen hun kanon op het stadsplein richtten en schoten. Maar tot onze verbazing, ontplofte de kogel niet. Hij nestelde zich diep in de muur van de Sugarland Bibliotheek, waar iedereen hem kon zien. Door die kleine overwinning raakten onze voorouders extra gemotiveerd om te winnen en verdreven ze de indringers en reddden zo onze stad.

De predikant van die tijd noemde het een wonder. Hoewel ik er niet zo zeker van was dat defecte explosieven inhielden dat God tussenbeide was gekomen, kwam de stad sindsdien elk jaar samen om het te vieren. We hadden ons verenigd, mensen met verschillende achtergronden en levensstijlen, en hadden de plek die we liefhadden gered. Het Kanonskogelfeest herinnerde ons eraan hoe we van geluk konden spreken.

Er tekende zich een glimlach op mijn gezicht af. Ik staaarde naar de roestende ijzeren kanonskogel die nog steeds in de witte kalkstenen muur van de historische bibliotheek zat, net boven de fundering.

Binnenkort kende iedereen ons verhaal.

‘Vijf dollar voor een foto met de kanonskogel,’ brulde een schorre stem rechts van me.

Ik draaide me om richting de dunne, gebogen gestalte van Ovis Dupre. Hij stond bijna boven op me. De oude man wist niet wat persoonlijke ruimte inhield. Hij kwam zelfs nog dichterbij staan met zijn vintage Polaroid.

‘Nee, bedankt,’ zei ik, terwijl ik mijn best deed om langs hem te glippen en tegelijkertijd vriendelijk te blijven. Hij bedoelde het goed. Bovendien kon ik het me niet veroorloven om me verder van mijn burens te vervreemden. Vooral niet na een recente gebeurtenis die mijn reputatie de nodige klappen had bezorgd.

Maar Ovis was ongetwijfeld minstens tachtig. En hij was allesbehalve subtiel.

Hij liet de camera zakken en onthulde de dikste zilveren wenkbrauwen die ten zuiden van de lijn tussen de Noordelijke en Zuidelijke staten te zijn. Ze vielen erg op tegen zijn mahoniekleurige huid. ‘Zo’n mooi meisje als jij verdient een foto,’ zei hij snel. ‘Vijf dollar.’

Hm. Het probleem was; hij had me klemgezet tussen het kanon en de menigte en ik had geen vijf dollar om uit te geven. Niet na het incident met mijn ex-verloofde. Ik had de verkoop van mijn huis maar net kunnen afwenden, nadat mijn ex-bijna-schoonmoeder me had gedwongen om de bruiloft te betalen die zij had georganiseerd, de bruiloft die niet was doorgegaan. Maar ik moest mijn spaarrekening plunderen en het grootste deel van mijn meubels verkopen. Ik had nauwelijks genoeg over voor de dingen die echt belangrijk waren, zoals eten.

Ovis hield zijn hoofd schuin. ‘Alle opbrengsten gaan naar Monumentenzorg,’ voegde hij toe, alsof de kanonskogel mijn vijf dollar harder nodig had dan ik. ‘Wist je dat mijn over-overgrootpapa bijna precies hier stond toen hij hielp bij het redden van Sugarland?’

Hij was goed. Als ik die vijf dollar had gehad, had ik ze meteen overhandigd. Maar dat ging niet.

De hele stad wist van mijn situatie af, maar ze beseften niet dat ik zo krap bij kas zat dat ik vanochtend gedwongen was om Royal rundvleesnoedels te eten als ontbijt. En als avondeten gisteravond. Dat soort details hield ik voor mezelf, samen met het feit dat ik mijn eigen stukje Sugarland-geschiedenis, het historische huis dat mijn oma me had nagelaten, niet had kunnen behouden zonder de hulp van Frankie, de gangstergeest die ik in de rozenstruik van mijn oma had uitgestrooid, en Ellis Wydell, een onverwacht lieve man die lang, adembenemend en zeer levend was.

Eerlijk gezegd wist ik nog steeds niet wat ik met hen aan moest.

‘Laat mij maar,’ zei een bekende stem.

‘Ellis?’ Ik draaide me om en zag mijn recente partner in geestencrime. Hij droeg een Sugarland Hulpsheriff-uniform en de glimlach op zijn gezicht liet het kuiltje in zijn kin zien.

Ik schonk Ellis een stralende glimlach toen hij een briefje van vijf in een doos met de tekst “Monumentenzorg” stopte.

Ovis legde mijn brede lach vast met een scherpe *klik*.

‘Bedankt daarvoor,’ zei ik tegen de hulpsheriff.

Hij haalde een brede schouder op. ‘Ik zag een dame in nood.’

Ovis keek ons net iets te lang aan terwijl hij de polaroidfoto uit de camera haalde. Ellis verstijfde en ik probeerde het schaamrood op mijn wangen tegen te gaan. We moesten in het openbaar voorzichtig zijn. Vrijwel niemand wist hoe hecht we waren

geworden na ons recente avontuur en als er één man in deze stad verboden terrein was, dan was het Ellis Wydell wel.

Hij was de broer van mijn ex-verloofde, de middelste zoon van de vrouw die er alles voor overhad om mij het leven zuur te maken. En ook al intrigeerde het zwarte schaap van de familie Wydell me heel erg, toch herinnerden gebeurtenissen zoals die van vandaag me aan mijn positie.

Ik richtte me tot de oude fotograaf. ‘Ik zag net wat mensen met herdenkingsfotolijstjes. Als het niet te veel moeite kost...’

Ovis leek blij te zijn dat ik ze had opgemerkt. ‘Ik wilde er net eentje voor je gaan halen.’ Hij baande zich een weg door de menigte, terwijl ik even de tijd nam om van het uitzicht te genieten. Ik was bijna vergeten hoe lang Ellis was en hoe zijn uniform zo perfect om die goedgetrainde spieren paste. Hij had nog steeds een klein litteken onder zijn oog van die keer dat hij me had gered van een moordenaar. Het maakte hem alleen maar sexyer.

‘Ik zie dat je vandaag moet werken.’

Ellis knikte. ‘Crowdcontrol.’ Hij staarde over zijn schouder naar de re-enactors die op het grasveld zaten. ‘Plus, de Yankees zitten hier al sinds tien uur vanochtend te drinken.’

O jee. ‘Ik denk dat je het ze niet kwalijk kan nemen.’ Iedereen die ertoe deed wilde wel een stadsheld spelen in deze historische veldslag. Maar de rollen van de militie gingen naar de nakomelingen van de families die daadwerkelijk hadden gevochten. Iedereen met een familielid dat zich hier pas na de veldslag had gevestigd, moest de rol van indringer spelen. En nog wel op televisie.

‘Arme Yankees,’ mijmerde Ellis. ‘Het moet vast zwaar zijn om elk jaar te verliezen.’

Ja nou, daar hadden ze over na moeten denken voordat ze op onze bibliotheek schoten. ‘Je moeder vindt dit vast geweldig.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze is ervan overtuigd dat het familieverhaal Hollywoodwaardig is.’

‘Ik wens haar veel succes,’ zei ik, oprecht.

Mijn ex-bijna-schoonmoeder was misschien een beetje een duivel, maar deze keer gebruikte ze haar macht en grote fortuin voor een goed doel. Ze had een filmproductiebedrijf opgericht om de geschiedenis van Sugarland te promoten. En het erfgoed van haar familie natuurlijk. Ze had het vandaag al voor elkaar gekregen om de aandacht van de documentairecrew te trekken en een onafhankelijke film te

financieren over de strijd die had geleid tot de kanonskogel in de muur. De opnames zouden volgende week beginnen.

Dat soort nationale erkenning zou goed zijn voor de stad. En hoe meer ze zich focuste op de roem en glorie van haar familie, hoe minder tijd ze had om zich met mijn zaken te bemoeien.

Ovis overhandigde me de foto in een kartonnen lijst van de Kanonskogeldag. Het verbaasde me hoe blij ik eruitzag.

‘Voor jou,’ zei ik, terwijl ik de foto aan Ellis gaf. Hij had hem gekocht. Bovendien wilde ik stiekem dat hij een foto van mij zou hebben.

Hij nam hem galant aan, maar ik kon zien hoe de puntjes van zijn oren rood werden. Gelukkig was ik niet de enige die zich soms moest inhouden.

Er klonk ijzingwekkend geschreeuw vanaf de andere kant van het plein en van achter het stadhuis hoorde ik ze roepen: ‘De Yankees komen eraan!’

Ellis keek op zijn horloge. ‘Twintig minuten te vroeg. Iemand moet ze onder controle krijgen.’

‘Aan het werk, agent.’

Hij gaf me een knipoog en ging op weg naar waar het allemaal gebeurde, terwijl ik me voor de honderdste keer afvroeg of ik nou wel of niet van geluk kon spreken.

Ik was ook benieuwd of iemand anders dan Ovis me had zien praten met de knappe sheriff.

Ik maakte een sprongetje van de schrik toen Melody achter me sloop en in mijn oor fluisterde: ‘Boe.’

Mijn hand vloog naar mijn borst. ‘Kun je niet gewoon normaal hallo zeggen?’

‘Dus dat laat je al schrikken?’ vroeg ze en haar blauwe ogen glinsterden. ‘Onmogelijk. Niet na...’

‘Laat maar,’ zei ik snel. ‘Ik ben gewoon blij dat je me hebt gevonden.’ Melody en Ellis waren twee van de zeer weinige mensen die afwisten van mijn gave als geestenjager en ik was van plan dat zo te houden. ‘Bovendien ben ik klaar met dat werk.’ Ik wilde spookhuizen en verborgen gangen en geheimen vergeten. ‘De geesten van Sugarland hebben me te veel problemen bezorgd.’

Melody, met haar absurd hoge plateauzolen, staarde op me neer en overhandigde me een zak gloeiendhete popcorn. ‘Als je uit de problemen wilt blijven, moet je bij Ellis wegblijven.’

‘Weet ik,’ zei ik, terwijl ik popcorn uit de zak pikte. Niemand zou begrijpen hoe de band tussen Ellis en mij tijdens ons avontuur was ontstaan. Ze zouden alleen maar zien hoe ik achter de broer van mijn ex-verloofde aanzat. ‘Maar hij is net als popcorn. Je hebt na één hapje niet genoeg.’

Melody snoof. ‘Je vindt hem alleen leuk omdat hij je leven heeft gered.’

‘Ja, nou, ik heb dat van hem ook gered,’ zei ik. ‘Bovendien weet je dat er meer in hem zit dan alleen dat.’

Hij was grappig en dapper. Lief. Hij was een ontzettend goede politieagent, ook al zou zijn familie het hem nooit vergeven dat hij bij de politie was gaan werken in plaats van bij het machtige Wydell advocatenimperium. Ik had bewondering voor een man die niet bang was om te doen waar zijn hart lag. Ik fronste. Dat soort gedachten konden me helemaal opeten als ik het toeliet.

Melody keek over de menigte heen. ‘We kunnen maar beter opschieten. De tribune begint vol te lopen.’

Draagbare metalen bankjes namen de hele oostkant van het plein in beslag. Ze waren gesponsord door de twee grootste families in deze streek: de Wydells en de Jacksons. De Wydells waren de baas in Sugarland. De Jacksons bezaten het grootste deel van het land rondom de stad. Beide families wilden zover mogelijk van elkaar afzitten vanwege een ruzie die al speelde sinds luitenant-kolonel Lester Jackson misschien wel of misschien niet vergeten was om kolonel Thaddeus Wydell te salueren tijdens de Oorlog van 1812.

Melody pakte mijn hand en trok me mee. ‘Kom mee. Mijn baas houdt een plekje voor ons vrij.’

‘Echt waar?’ Montgomery Silas was niet alleen de historische expert van onze bibliotheek, maar hij was ook de man die letterlijk het boek over de Slag van Sugarland heeft geschreven, waar over die film werd gemaakt.

Melody zwaaide naar Montgomery.

‘We staan er goed op vandaag,’ zei ik toen hij terugzwaaide. De excentrieke geleerde had twee slecht doordachte bakkebaarden en een kledingstijl die voornamelijk bestond uit tweed en vlinderdassen, maar hij was de enige in deze streek die we een beroemdheid konden noemen. Tenminste, totdat het filmen begon.

Ik kon niet wachten.

We wilden net de tribune op lopen toen Darla Grace, vrijwilliger van het jaar bij de Sugarland Erfgoedvereniging, en dat jaar in jaar uit, een hand over de arm van mijn zus

legde. Darla haalde net de een meter vijftig, als je haar enorme kastanjebruine kapsel versierd met madeliefjes niet meetelde. Het zag er leuk uit; ik kon zien dat ze zich mooi voelde.

Ze grijnsde samenzweerderig naar mijn zus. ‘Super bedankt voor al je hulp in de bibliotheek vanochtend. Ik denk niet dat ik dat fiasco zonder jou had aangekund.’

Melody lachte zachtjes. ‘Dat stelde niks voor.’

‘Ik waardeer het heel erg,’ ging ze door. ‘Want kom nou, wie haalt het in zijn hoofd om Myra Jacksons kunstooij in de juwelenvitrine te leggen? Zelfs al is het een familie-erfstuk.’ Darla Grace huiverde bij de gedachte.

Mijn zus gniffelde. ‘Je moet gewoon nee leren zeggen.’

‘Nee,’ zei ik zachtjes toen Virginia Wydell op de eerste rij ging zitten, naast Montgomery. ‘Dat waren onze plekken. Hij liet haar ze gewoon innemen.’

‘Oh.’ Melody zuchtte. ‘Tja, de Wydell Family Foundation financiert wel de film. Hij dacht waarschijnlijk dat hij geen andere keus had. Geen zorgen. We hoeven niet bij ze in de buurt te zitten.’

‘Dat doen we ook niet,’ zei ik. Over mijn lijk. ‘Maar we kunnen maar beter een plekje gaan zoeken. En snel.’

Melody en ik liepen naar de tribune met Darla achter ons aan, toen een van de jonge studentvrijwilligers op ons af kwam stormen, met paniek in haar grote blauwe ogen en haar haren vastgeplakt aan haar bezwete voorhoofd. ‘Een ramp! Catastrofe. Ik heb jou en Darla onmiddellijk nodig. De Jacksons eisen dat we de expositie uitbreiden.’

‘Waag het niet,’ zei ik tegen ze allebei. ‘Ik weet zeker dat jullie het al heel goed hebben gedaan.’ Ze hadden wel wat beters te doen dan zich bezighouden met al dat gekibbel tussen die twee families. ‘Kom, anders missen we de hele aanval van de Yankees.’ Ik volgde de jaarlijkse re-enactments al sinds ik drie was en ik was niet van plan hem dit jaar te missen.

‘Het uitbreiden van de expositie is de enige manier om de vrede te bewaren,’ drong de student aan. Ze liet haar telefoon zien. ‘Ik heb een berichtje van Montgomery. Hij zegt dat we het op moeten lossen.’

Darla kreunde. ‘We willen niet dat de Jacksons of de Wydells boos worden, niet nu.’

Melody keek Darla met een schuldige blik aan. ‘Ik had de vintage korsetten en lingerie van de Wydells niet tentoon moeten stellen. Dat heeft wellicht de emmer laten overlopen.’

‘Dat klopt.’ Hun panische collega stond op het punt om flauw te vallen. ‘De Jacksons sloegen terug met twee musketten en een loungebank.’ Ze haalde diep adem voordat ze haastig doorging. ‘Het gerucht gaat dat Virginia Wydell haar oudste zoon nu door de verzameling opgezette dieren van de familie laat graven.’

‘Perfect,’ zei ik. Ik wist de oplossing wel. ‘Dit is een goed moment om onze stadsgenoten de betekenis van het woord *nee* te leren.’

Melody en Darla Grace draaiden allebei hun hoofd en keken me geschrokken aan. ‘Nee!’ snikten ze in koor.

Hmm... misschien was dit waarom ik altijd in de problemen terechtkwam en zij nooit.

Melody legde haar hand op haar voorhoofd en raapte zichzelf bij elkaar. ‘Geen zorgen. We lossen dit wel op. Zolang de erfstukken maar niet blijven komen.’ Ze liet haar hand zakken. ‘Verity, ik moet ze gaan helpen. Ga jij maar zitten zodat je kunt genieten van de voorstelling.’

‘Absoluut niet,’ zei ik. Ik kon me niet vermaken terwijl Melody en Darla in zo’n situatie zaten. Bovendien wilde ik niet in de buurt van Virginia Wydell zijn zonder de emotionele steun van mijn zus. ‘Als jullie dit echt niet kunnen laten gaan, dan wil ik jullie helpen.’ Het zou daarnaast ook wel gaaf zijn om alle oude relikwieën en snuisterijen te zien.

Darla fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat zouden we graag willen, maar het mag niet. We moesten allerlei verklaringen ondertekenen. Alleen voor bevoegd personeel.’

Melody keek me machteloos aan. ‘Helaas zijn de regels erg strikt.’

‘Oké dan.’ Ik had met ze te doen, eerlijk waar. ‘Denk maar zo,’ zei ik, in een poging om ze op te beuren, ‘na de brunch van morgen is het allemaal voorbij.’

Ze krompen allebei ineen.

‘Bedankt dat je ons aan de deadline herinnert,’ mopperde Darla.

Verdorie. Zo had ik er niet over nagedacht.

‘Ga maar,’ drong Melody aan. ‘Ga een plekje zoeken.’

Dat ging moeilijk worden. De menigte rondom de tribune was uitgedund, wat inhield dat de meeste mensen al zaten. Ik keek toe hoe Melody en Darla naar de bibliotheek liepen, gevolgd door de vrijwilliger. Kon ik maar meer voor ze doen.

Ach, ik kon tenminste zien hoe geschiedenis werd geschreven. Alweer. Ik sloot me aan bij de laatste toeschouwers die zich naar de lange banken begaven en begon me een weg naar boven te banen, in de hoop een zitplaats te vinden... waar dan ook. Ik was

afgeleid, druk op zoek naar een vrije plek, toen de man die ik het minst graag wilde zien achter me klom en mijn weg blokkeerde.

‘Je ziet er prachtig uit vandaag, Verity.’ Hij had die lieve, bescheiden-als-je-hem-niet-kende zuidelijke toon in zijn stem waardoor ik hem het liefst een klap in zijn gezicht wilde geven.

Ik rechtte mijn rug en draaide me om, al wetend wie ik zou aantreffen. ‘Beau.’

Beau Wydell zag er vanbuiten vrij onschuldig uit. Lang, met goede looks zoals Matthew McConaughey en een bescheiden charme die door de jaren heen al talloze vrouwen had verblind. Hij had mij er zeker mee voor de gek gehouden.

Mijn ex-verloofde keek schuin naar beneden en toonde me een verlegen glimlach, alsof hij totaal geen zorgen had. En waarom zou hij die ook hebben? Hij was degene die was vreemdgegaan, tegen me had gelogen en me daarna voor schut had gezet toen hij me probeerde te dwingen om op onze bruiloft te verschijnen. Dat was trouwens de dag nadat hij geprobeerd had mijn zusje aan te randen. Ze ging nog een fles wijn halen voor onze suite toen hij haar in een hoek had gedreven en haar had betast. Ik wilde niet dat dit in het stadje bekend raakte. Niemand wist ervan. Tot dusver was Melody hierbuiten gebleven en ik was van plan dat zo te houden.

Ik had hem verteld dat de bruiloft niet doorging. Hij had gewacht bij het altaar, voor het oog van de hele stad. Hij deed het voorkomen alsof ik hem daar in de steek had gelaten en zo werd ik persona non grata voor zowat iedereen die ooit iets om me had gegeven.

‘Ga alsjeblieft weg,’ zei ik, terwijl ik wist dat ik ooit met hem moest praten. Mijn hart ging evengoed tekeer.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Voor zover ik weet, sta jij in het vak van mijn familie.’

O ja? Ik liet bijna mijn popcorn vallen. ‘Dan ga ik nu weg,’ zei ik, terwijl ik een manier zocht om om hem heen te stappen. Mensen op de rij boven ons keken ons aan, samen met een aantal volle rijen eronder die hun best deden om mee te luisteren.

God, heb medelijden met me.

‘Je mag bij mij zitten, schatje,’ zei hij, terwijl hij dichterbij kwam.

‘Ik ga nog liever dood.’ Ik had Beau niet meer gezien of gesproken sinds hij me had uitgenodigd voor onze receptie. Hij had gezegd dat de hele stad er was en hoe ze zaten te genieten van ons vijfgangendiner. Hoe ze aan het dansen waren op de tienkoppige band die zijn moeder ons per se had laten inhuren. Hoe ze hem troostten. Zeiden dat hij beter af was zonder mij.

Hij had me foto's gestuurd van de cake.

En toen was er iets in mij geknapt. Dat hij het slachtoffer speelde, dat hij me zo vernederde na wat hij had gedaan... Ik zou tijdelijke krankzinnigheid de schuld willen geven, ook al wist ik precies waar ik mee bezig was toen ik rechtstreeks naar het Hamilton Hotel was gereden, mijn bijna-receptie binnen was gestormd en Beaus gezicht in onze bijna-bruidstaart had geduwd. Alleen had ik er niet op gerekend dat iedereen foto's zou maken. En filmpjes. Niet te vergeten hoe ik over het glazuur was uitgegleden en op mijn achterste was beland.

Ik moest hier weg. Nu. Misschien kon ik onder de stoel kruipen en me op de grond onder de tribune laten zakken. Zou ik überhaupt passen? Met mijn geluk kwam ik natuurlijk vast te zitten. Dan kwamen er nog meer gênante foto's van mezelf op Beaus Facebookpagina te staan.

Zijn mond vormde langzaam een glimlach. 'Ga je weer een scène schoppen?' vroeg hij zelfvoldaan, alsof hij mijn gedachten kon lezen. 'Ik moet toegeven dat ik wel van je lef kan genieten.'

Zijn woorden raakten me als een klap in mijn gezicht. Mijn uitbarsting op de receptie had consequenties. Beaus moeder had me aansprakelijk gesteld voor de volledige kosten van de receptie die zij had georkestreerd. Ik moest alles wat ik had verkopen. Ik was verdorie bijna mijn ouderlijk huis kwijtgeraakt. De halve stad dacht nog steeds dat ik gek was.

Nee. Ik laat Beau Wydell me niet nog een keer vernederen.

Er klonk gejoel uit de menigte om ons heen. 'Ga zitten,' siste de vrouw achter me. 'De Yankees komen eraan. En dit keer echt!'

Ik ging naast Beau Wydell zitten en probeerde me er niets van aan te trekken dat onze schouders elkaar aanraakten.

Hij zag het als een uitnodiging en bracht zijn lippen naar mijn oor toe. 'Ik ben best blij dat we zo vastzitten, schatje. Laten we bijpraten.'

'Noem me geen schatje,' zei ik. Mijn stem klinkt zacht en mijn ogen zijn gericht op het stadsplein. 'We hebben niks om over bij te praten.'

De cameraploeg van The History Channel kwam in actie. Ik concentreerde me op het drama van het naderende leger, op onze kleinere, onderbewapende militie die teruggedrongen werd, op de dansklas van juffrouw Emily Proctor, tussen de vijf en zestien jaar oud, die dansten voor de kalkstenen gebouwen van ons stadsplein, gekleed in rode en oranje vlammen.

‘Sorry voor wat mijn moeder je heeft aangedaan.’

Hij klonk oprecht en ik voelde mijn wangen rood worden. Ik keek hem aan. ‘Wat dacht je van wat jij hebt gedaan?’

Hij zuchtte. ‘Je weet dat dat niet mijn bedoeling was, liefje.’ Zijn vingers reikten naar de mijne op de bank. ‘Ik had een paar biertjes op. Je zus lijkt heel veel op jou. Ik had me vergist.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat overkomt heel veel mannen.’

‘Dat is niet waar.’ Ik legde mijn handen in mijn schoot. ‘En je had geen reden om me erna te vernederen.’

‘Hé,’ zei hij. ‘Kijk me aan. Ik was gekwetst.’ Hij leek zo oprecht dat een vrouw geneigd zou zijn om hem te geloven. Als je hem niet kende. ‘Ik wist pas na onze huwelijksreis dat mijn moeder je de rekening had gestuurd.’

En vervolgens had hij geen moeite gedaan om haar tegen te houden toen ze haar team aan advocaten op me afstuurde.

De Yankees vulden nu het hele plein. Onze troepen zaten in de val, omsingeld, volledig buiten hun schuld om. Ik wist precies hoe ze zich voelden.

‘Pardon!’ schreeuwde een vrouw links van Beau, terwijl iemand haar popcorn bijna uit haar handen stootte.

‘Sorry’, antwoordde een bekende stem. ‘Het spijt me,’ zei Ellis terwijl hij langs zijn broer schuifelde. Ik hoopte dat hij niet per ongeluk op Beaus voet had getrapt.

Ik maakte zoveel mogelijk ruimte.

‘Wat krijgen we nou?’ protesteerde Beau toen Ellis zich tussen ons in wurmde.

Ik was nog nooit zo blij geweest om hem te zien. ‘Hoort onze sheriff niet de stad te beschermen?’ vroeg ik. Het was te laat om mij te redden.

Ik voelde me wel sterker met hem aan mijn zijde.

‘Alles gaat goed,’ zei hij pragmatisch. ‘Alles staat in de fik. Er wordt midden op straat gevochten. Hier gaan ze het nog jaren over hebben.’ Hij leunde opzij en gaf zijn broer een stoot met zijn elleboog.

Beau stootte hem terug. ‘Je bent een sukkel, Ellis.’

Iedereen keek toe hoe de Yankees een kanon op de Sugarland Bibliotheek richtten en vuurden. Nou, bijna iedereen. Virginia Wydell zat zes rijen voor ons, met haar platinablond haar strakgetrokken in een meisjesachtige paardenstaart, grote parels in haar oren en een strenge blik op ons gericht.

Leuke dag.

Mijn ex leunde over zijn broer heen alsof hij er niet was. ‘Ik mis je rugmassages,’ mompelde Beau.

Ellis verstijfde. ‘Je weet dat ze je heeft gedumpte, toch?’

‘Oh, kijk,’ zei ik, ‘een van de Yankees is zijn broek verloren. Had ie maar een riem moeten dragen.’ Of van de drank af moeten blijven. ‘Ik ben benieuwd of ze dat aan de documentaire toevoegen.’

Beide mannen negeerden me. Ze hadden het te druk met elkaar aanstaren en grijnzen. Beau wist natuurlijk niet van Ellis en mij af. Eerlijk gezegd wist ik zelf niet eens echt wat er gaande was tussen ons. Het begon allemaal heel onschuldig.

Maar nu ik de twee broers samen zag, realiseerde ik me pas waar ik aan begonnen was.

Ellis en ik waren nog niet bij de rugmassagefase. We waren amper bij de datingfase aangekomen. We hadden gevochten voor ons leven en waren zo hechter geworden. Misschien wel té hecht. Toen hadden we genoten van een heel fijn, heel rustig diner, een paar kilometer buiten de stad. Hij had madeliefjes voor me meegenomen en ik had koekjes gebakken en gedaan alsof het niks voorstelde. Hij had gezegd dat ze heerlijk waren.

Het voelde geweldig.

Tot nu.

Beau kreunde. ‘Kun je aan de kant gaan, Ellis?’

‘Nee,’ zei Ellis eerlijk.

O, help.

Ik was nog nooit zo blij geweest om te zien dat de militie van Sugarland de Noorderlingen terugdrong en onze stad redde.

We zagen hoe de twee kolonels, een Wydell en een Jackson, elkaar de hand schudden, zoals ze ieder jaar deden. De patriarchen van de twee families zetten hun verschillen opzij om de militie te leiden, een moment van samenwerking voordat ze weer teruggingen naar elkaar haten. Iedereen op de tribune stond op en begon te juichen. De camera’s draaiden.

Beau leunde langs zijn broer om bij mij te komen. ‘Het boeit me niet dat mijn familie denkt dat je slecht voor me bent. Laat me je vanavond mee uit nemen.’

‘Nee,’ riepen Ellis en ik tegelijkertijd.

Virginia Wydell zag eruit alsof ze klaar was om over de zes rijen naar boven te klimmen.

Mezelf onder de tribune wurmen leek opeens niet meer zo'n heel slecht idee.

Ellis schraapte zijn keel. 'Ik hou van je, broer, maar soms heb je nog minder verstand dan een mier. Wat jij en Verity hadden, is voorbij. Laat het gaan.'

Beau schudde verdrietig zijn hoofd. 'Je begrijpt het niet. Je hebt nog nooit een vrouw zoals zij gekust.'

Misschien kon ik gewoon mijn hoofd tegen de tribune slaan en hopen dat ik ze beiden vergat.

'Ik moet gaan,' zei ik, terwijl ik langs de broers glipte en negeerde hoe Beau met zijn hand over mijn been ging. Ieuw. Ik was er klaar mee, met dit gedoe, met hem, met de godganse dag. Ik had geen feestelijkheid meer in me. Ik ging naar huis. Alleen.

En als ik nog één wens over had, dan kwam niemand me achterna. Maar ik wenste toch ook dat ik vanavond geen rammennoedels meer hoefde te eten.

HOOFDSTUK 2

Ik ging regelrecht naar het vooroorlogse huis dat mijn oma me had nagelaten. Het huis stond aan de rand van de stad, waar ooit een boomgaard was geweest. Mijn familie had het landgoed rondom het huis door de jaren heen stukje bij beetje verkocht, met als gevolg dat de uitgestrekte perzikboomgaard, en zelfs de grote oprijlaan, nu volstonden met nette bungalows aan weerszijden van de lange weg die naar het huis voerde. Vandaag waren de voortuinen en veranda's leeg. Mijn burens waren ongetwijfeld op het feest.

Toen ik de witte zuilen van mijn huis zag, begon de brok in mijn keel eindelijk een beetje te verdwijnen. Dit was een veilige haven. Mijn veilige haven.

Ja, mijn huis had betere tijden gekend. De verf op de trap naar de voordeur was hier en daar wat afgebladderd en het ingezakte dak van de veranda liet het lijken op een elegant, verouderd huis van voor de Burgeroorlog. Maar de pas gewassen ramen glinsterden en de seringenvin in de voortuin roken hemels. Ik gleed met mijn vingers door de bladeren en bloemen, terwijl mijn sandalen tegen het klinkerpad klapperden.

Hier voelde ik me echt thuis, vooral toen een harig klein stinkdiertje onder de witgeschilderde veranda uit kwam rennen.

'Lucy!' groette ik haar.

Ze rende waggelend op me af. Ik liep haar tegemoet en zakte door mijn knieën. Ze duwde haar snuit in mijn handpalm en ik aaide haar zachte hoofdje en witgestreepte

rug. Ik probeerde haar op te pakken, maar ze was te enthousiast. Ze draaide een paar rondjes, maakte een achterwaartse koprol en kwam weer op vier poten terecht.

‘Goed gedaan, meisje!’ riep ik, niet zozeer omdat het heel goed was, maar omdat ze haar best had gedaan. Een tijdje terug had ik geprobeerd haar te leren omrollen als een hond, maar het bleek dat ze die coördinatie niet bezat, dus gaf ze er haar eigen draai aan. Ze leek elke keer zo trots. Bovendien moest ik toegeven dat het best aandoenlijk was. ‘Wil je mee naar binnen?’

Lucy zat het liefst onder de veranda, maar deze keer sprong ze maar al te graag in mijn armen. Zelfs stinkdieren hadden af en toe wat meidentijd nodig. ‘Zullen we wat lekkers voor je gaan zoeken?’

Ze wriemelde en bromde vol vreugde. Lucy wist wat ik bedoelde. Het was weer hoog tijd voor een vitaminesupplement en als ik die extra voeding op een stukje banaan strooide, had ik de Heilige Graal van stinkdiervreugde gecreëerd.

Ik hield Lucy dicht tegen me aan, terwijl we door de vrolijke gele voordeur naar binnen liepen, maar zodra ik twee stappen had gezet, liep er een krachtige rilling over mijn ruggengraat. Lucy piepte toen we er dwarsdoorheen gingen en mijn zonnige, warme foyer binnenstapten.

‘O mijn hemel, meisje, wat was dat?’ Ik bracht een hand naar mijn bonzende hart, terwijl Lucy aan de lucht rook.

Ik had nog nooit zoiets gevoeld.

Stofdeeltjes glinsterden in het licht dat door de ramen scheen. De hardhouten vloer blonk. Er leek niets aan de hand.

Ik hield haar stevig vast. ‘Ik zie niks.’ We keken naar links de lege voorkamer in en rechts naar de eveneens kale eetkamer. Ik had elk meubelstuk verkocht om mijn schulden aan Beaus moeder af te betalen en het huis voelde leeg aan zonder de gebruikelijke antieke inrichting. Dat maakte het tenminste wel makkelijk om te zien dat Lucy en ik alleen waren.

Het stinkdier verstopte haar gezicht in de holte van mijn arm; haar koude neus rustte in de binnenkant van mijn elleboog. ‘Kom maar, lieverd,’ suste ik. ‘Je zult je beter voelen als je iets hebt gegeten.’ We liepen door de gang, maar kwamen weer in aanraking met een koude plek, nog erger dan de vorige. ‘O, nee. Nu is het genoeg.’ Ik trok Lucy dichterbij en probeerde haar zo goed mogelijk te beschermen. ‘Wil iemand me vertellen wat er aan de hand is?’

Ik zag niets. Geen schaduwen. Geen eigenzinnige geesten. Natuurlijk wilde dat niet zeggen dat er geen chagrijnige geest rondspookte. Ik verstijfde. ‘Frankie,’ waarschuwde ik. Ik had maar één toevluchtsoord en dat was deze plek. Hij kon maar beter niets van plan zijn.

Mijn huis was gelukkig vrij van geesten geweest, een hele prestatie hier in het zuiden, tot vorige maand, toen ik per ongeluk de geest van een gangster uit 1920 op mijn terrein had vastgezet. Frankie “De Duitser” was niet bepaald de makkelijkste om mee te leven, maar het was mijn schuld dat hij niet weg kon. Ik had hem aan mijn land ‘gebonden’ toen ik zijn urn in mijn rozenstruiken had geleegd. Ik dacht dat mijn ex-verloofde me een vieze oude vaas had gegeven die nodig toe was aan een spelbeurt met de tuinslang. En wellicht een mooi bloemetje erin. Maar er bleek een reden te zijn waarom as normaal in de wind werd uitgestrooid, of in ieder geval een beetje werd verspreid. Toen ik de overblijfsels van Frankie op één plek had uitgestrooid en hem met de tuinslang de grond in had gespoten, was de arme gangster vast komen te zitten.

Ik aaide Lucy over haar hoofdje. ‘Frankie, ik weet dat je hier ergens bent.’ Ik scande de hoge muren, van het behangpapier met witte bloemen erop, tot aan het lijstwerk in de originele Griekse architectuurstijl. ‘Ik heb geen zin in spelletjes.’

Hij werd flikkerend zichtbaar, naast het vergulde lampje aan de muur waarvan het licht op de donkere, vierkante plek op het behang scheen waar ooit mijn opa’s portret had gehangen.

Lucy duwde zich dieper in mijn armen. Ze hield niet zo van geesten.

Frankie verscheen in zwart-wit, zijn lichaam was transparant en ik kon bijna door hem heen kijken als ik mijn best deed. Hij droeg een gestreept jasje in jaren-’20-stijl, een bijpassende broek met omgeslagen pijpen en een brede stropdas. Zijn schouders bevonden zich voor mij op ooghoogte, waardoor hij er onnatuurlijk lang uitzag voor een man van zijn tijd, als hij geen dertig centimeter boven de grond had gezweefd.

Hij maakte optimaal gebruik van zijn onterecht verkregen lengte door op mij neer te kijken met zijn strenge gezichtsuitdrukking die hem maar al te goed liet lijken op de moordenaar die hij was. ‘Je denkt dat ik een spelletje speel?’ vroeg hij, terwijl hij een witte panamahoed om zijn vingers draaide. Hij stak zijn kin uit. ‘Want ik zou alles overhebben voor een lach, prinses.’

Mijn ogen vielen op het perfect ronde kogelgat in het midden van zijn voorhoofd. Hij had me door en legde, met een vloeiende beweging, zijn hoed over de wond heen.

‘Ik mocht niet naar het kanonskogelfeest,’ zei hij verontwaardigd. ‘Ik heb de hele dag rondgezworven en koude plekken achtergelaten.’

Dat kon eigenlijk wel handig zijn voor de zomer, aangezien ik het me niet kon veroorloven om de airconditioning aan te zetten. Desondanks was hij overstuur en ik snapte wel waarom. ‘Het spijt me. Als ik wist hoe ik je kon bevrijden, zou ik het doen.’ De enige manier waarop hij mijn perceel nog kon verlaten, was als ik zijn urn met me meenam. Daarin was een koppig stukje van hem blijven plakken, dat kreeg ik niet weggespoeld. Er was geen twijfel mogelijk dat onze situatie ongewoon was. ‘We kunnen die vraag nou niet bepaald aan Google stellen.’

De geest kwam dichterbij en blokkeerde mijn pad. ‘Wat vind je dan van dat idee dat je gisteren hebt gevonden?’

Hemeltje. Ik had de geest nooit moeten laten zien hoe ik een zoekmachine gebruikte. ‘Niet alles wat je op het internet leest, is waar.’

Hij keek me hoopvol aan. ‘Ik vond het er wel betrouwbaar uitzien. Dat ding had grafieken en nummers en je kon zien hoe hij de aarde van de as scheidde.’

Ik liep om hem heen en begaf me naar de achterkamer. ‘Het was een scheikundeproject uit groep zeven en ik kreeg sterk de indruk dat het kind maar wat deed.’ Dat soort trucjes werkten misschien voor een schoolproject, maar het ging hier om Frankies hiernamaals. Ik kon uit de lichte kilte in de lucht opmaken dat de geest recht achter me zweefde.

‘Hé,’ snauwde hij, ‘we weten het pas als we het proberen.’

Dat was waar. Er waren hier de laatste tijd al genoeg vreemde dingen gebeurd. Wellicht was dit nog iets wat op een totaal andere manier kon uitpakken.

Ik draaide me naar hem toe. ‘Oké,’ zei ik en negeerde de triomfantelijke glimlach op zijn gezicht. Het kon geen kwaad om het op zijn minst te proberen. ‘Maar we zullen wat spullen moeten lenen.’ Ik had niet bepaald veel in huis. ‘Zodra mijn burens terug zijn van het feest, zal ik wat telefoontjes plegen. Zolang je maar niet al te hoge verwachtingen hebt.’

Frankie sprong een gat in de lucht. ‘Weet je wat het eerste is dat ik ga doen als ik hier weg ben?’

‘Uhm...’ Ik wist niet zeker wat hij hiervoor deed.

‘Niks.’ De geest zwaaide zijn armen van links naar rechts. Zo gek had ik hem nog nooit zien doen. ‘Ik ga rondwalen waar ik maar wil en niks doen.’

Oké, dan. Iedereen moest een doel hebben. ‘Fijn voor je.’

Zijn mondhoek ging omhoog. ‘Of misschien steel ik wel een van die moderne pantserwagens.’

‘Frankie...’ Ach, laat ook maar. Hij was blij. Het had geen nut om hem eraan te herinneren dat hij geen geld kon aanraken, laat staan uitgeven.

Hij was nog steeds in zichzelf aan het gniffelen toen hij vervaagde.

We hadden tenminste een plan.

Ik kuste Lucy op haar zachte hoofdje. ‘Bedankt voor je geduld.’ Ik zette haar voorzichtig op de keukenvloer en begon de lekkerste bananen-stinkdiertraktatie ooit te maken.

We deelden het fruit altijd, ze at niet zo veel, en voor mij was het ook een luxe, aangezien ik geen verse producten voor mezelf kocht. Ik overschreed alleen mijn budget om om Lucy gezond te houden.

Haar staart zwaaide heen en weer, terwijl ze kauwde. Ondanks alles had ik echt geluk. Ik had een huis, een huisdier dat van me hield, vrienden.

Zelfs al wilde mijn spookvriend hier graag weg.

Die avond belde ik mijn burens en verzamelde ik gereedschap voor een scheikunde-project van een tienjarige. We hadden maatbekers, een aquariumnetje en tupperware nodig. Het deed me goed dat mijn buurman Stuart zelfs had voorgesteld om het kinderbadje van zijn kleinzoon bij me af te leveren. Ik had hem verteld dat Lucy aan een wasbeurt toe was, waardoor ik het gebaar alleen maar meer kon waarderen.

Geloof het of niet, sommige mensen hadden een vooroordeel over stinkdieren. Alsof Lucy ze ooit iets had aangedaan.

Laat ook maar.

We zouden morgen starten met het bevrijden van Frankie, wat de geest heel blij ging maken.

Hij had zich de hele avond niet laten zien, wat wel prettig was. Ik had mezelf getrakteerd op een granolareep als avondeten en nam daarna een lang, ontspannend bad.

Het was stil in huis. Warm.

Zo zou het zijn als Frankie echt weg was.

Mijn telefoon ging af toen ik uit het bad klom. Het was Melody. Ik pakte een handdoek en nam op. Misschien had ze de nieuwe donaties al verwerkt en was ze teruggegaan naar het feest.

‘Hoe gaat het?’ vroeg ik, terwijl ik met moeite de telefoon wist vast te houden en ondertussen de handdoek om me heen sloeg.

‘Heb je genoten van de re-enactment?’

Ik liet het badwater weglipen. ‘Het was als nooit tevoren.’ Ik zou haar later wel de details geven. ‘Ben je al door de donaties heen?’

‘Dat waren we. Totdat je gestoorde bijna-schoonmoeder de hele Burgeroorlogscollectie van Leland Wydell liet afleveren.’

Ik veegde het vocht van mijn telefoon en bracht hem terug naar mijn oor. ‘Leland Wydell de eerste?’ Dat was de overgrootvader van Ellis.

‘Die man was geobsedeerd. Hij verzamelde uniformen, brieven, zelfs meubels van tientallen verschillende families in de county en kocht vooral graag de nalatenschappen van oorlogshelden. Nu gaat het niet eens meer om alleen de erfstukken van de familie Wydell.’

Dat vond ik eigenlijk wel leuk. ‘Op deze manier worden er meer families vertegenwoordigd.’

‘Dat klopt,’ zei Melody, ‘maar nu zullen we hier de hele nacht moeten blijven. Daarom bel ik je eigenlijk. Ik hoopte dat je me morgen kon helpen. Ik ga geen tijd hebben om de tafels klaar te zetten of de cateraars aan te sturen. Kun je hier om zes uur zijn en dat voor me doen, terwijl ik de artefacten doorzoek?’

‘Zes uur ‘s ochtends?’ vroeg ik.

‘Veel mensen staan nog vroeger op,’ zei ze droogjes.

Ja, maar daar hoorde ik meestal niet bij. ‘Natuurlijk,’ zei ik. Hoe moeilijk kon het zijn?

Maar goed dat ik dat niet wist.

De volgende ochtend reed ik om 5:59 de parkeerplaats aan de achterkant van de bibliotheek op. Melody stapte net uit haar auto; ze balanceerde een dienblad met drie koffies in haar hand. Ik hield ze voor haar vast, terwijl ze haar tas op de passagiersstoel pakte. Ze droeg een stijlvol, roze pak en haar haar zat netjes in een Franse knot.

‘Als je vanochtend ook nog bent gaan hardlopen, benoem ik je officieel tot supervrouw.’

‘Was dat maar waar,’ zei ze, terwijl we allebei een koffie pakten. ‘Ik was hier tot bijna twee uur vanochtend. Ik kon amper nog uit mijn ogen kijken.’ We liepen naar de achterdeur van het gebouw. ‘Zelfs toen gaf Darla Grace het nog niet op. Niet dat ik